

Квітка

Любов Пшенична

Вчора Оксана поралася в квітнику зі своєю бабусею: згрібала вторішне листя, розпушувала землю, сипала насіння якихось незнайомих їй квітів.

Деякі пагінчики тільки витикалися із землі, тому дівчинка боялася, аби не зламати крихітних бадилінок. Проте ненароком оступилася і зламала гостру плескату рослинку.

— Дивись, аби Квіткаю не розсердити. Будь обережніша!

— Яку Квіткаю?

— Фею. Але нема часу розказувати. Хай краще руки попрацюють, аніж язик...

Оксанка так старалася, аж кофтинку розстібнула, хоча бабуся їй застерігала, що весняному вітерцеві не можна вірити.

А сьогодні здушило горло, з'явився кашель. Довелось зав'язати на шию компреса і лягти в ліжко.

"Весняний день — рік годує", — так бабуся каже. Вона знову порається біля грядок. А сонце сиплеться пучками у шибки, блискітками розтрушується по хаті.

Раптом тихенько скригнули двері. На порозі з'явилася напівпрозора жінка в голубому мереживному платті з розсипаними по ньому дрібненькими квітами. Волосся акуратно підібране і приколоте зажимами у вигляді незабудок. В руці — витончена золотиста гілочка.

— Я — Квітка. Ходи зі мною...

"Мені не можна, я хвора", — хотіла заперечити дівчинка, але ж не так часто доводиться бачити фею! Вірніше, Оксанка взагалі її ніколи не бачила і не зустрічала, то як могла відмовитися? Швиденько встала і пішла за дивною жінкою.

— Зустрічайте нашу гостю! — гукнула Квітка до квітів.

І тут дівчинка побачила невеличкий будиночок, біля якого метушилися двоє солдатиків із довгими зеленими списками. Один із них розгублено крутив у руках зламанний вершок. Побачивши Оксану, він аж підскочив:

— Це ти винувата! Бач, зламала...

Дівчинці стало дуже соромно і незручно. Вона розв'язала з косички одного бантика і підійшла до вартового:

— Дай спробую полагодити. Я ж ненароком...

Перев'язаний спис із бантиком збоку став ще кращим, аніж був, отож вартові охоче пропустили її у дім.

— Тут живе Нарцис, — пояснила фея.

Уже в коридорі дівчинка зрозуміла, що цей чоловік має надто витончений смак. Тони стін, оригінальні квіткові букети з незмінними нарцисами і суцільні дзеркала свідчили про це.

Вибігла Маргаритка у білому чепчику і зеленому фартушку, поклонилася окремо Квіткаї та дівчинці їй побігла доповідати господареві.

Нарциса довго не було. Врешті вийшов — молодий і самозакоханий юнак у світлозеленому костюмі з білим шестипелюстковим комірцем і червоною пов'язкою, що стягувала його золотисті кучері.

— Ах! Який жаль, який жаль! Доводиться розмовляти з Вами у такому невизначеного кольору костюмі. Ці землерийки-швей зовсім зіпсували мій убір... — очі в

юнака були надто печальними.

— Чудесний костюм, Нарцисе! Він підкреслює Вашу юність та елегантність... А ми прийшли запросити Вас на свято в моєму замку, — поспішила на виручку Фея.

— Ах, що Ви кажете? Вам сподобався мій убір? Тоді я неодмінно одягну його.

— Не забудь: сьогодні надвечір... Надворі Оксанка запитала:

— Чому Нарцис такий сумний?

— О, це довга історія! Колись у нього закохалася водяна русалка.

Але він її не любив. Русалка прокляла: хай не відповість йому взаємністю той, кого він покохає... Так і сталося. Нарцис побачив своє відображення в калюжі і закохався. Тепер — безнадійно. Але щодня видивляється в люстерко, не може намілуватися собою...

Квітка покликала до себе червонощоких Хлопчиків-Тюльпанчиків, що їздили верхи на стеблинах поміж будинками, попросила їх:

— Попередьте пана Майора, що ми зараз до нього заїдемо...

Хлопчики поїхали, мелодійно видзвонюючи голівками, а Квітка провела Оксанку до суворого і високого будиночка, оповитого червоною стрічкою. На ганку вже виструнчився пан Майор — підтягнутий і рум'яний,

— Добридень, пане Майоре!

— Маю за честь кланятися перед такими поважними гостями, — ледь вклонився господар.

— А ми з приємною вістю: запрошуємо Вас у Замок на свято на честь приходу оцієї дівчини,

— О, радий буду прибути! Неодмінно буду!..

І поки гості виходили з двору, Майор стояв біля дверей струнко.

В домі навпроти у сусідки Космеї висіло багато давніх світлин та афіш, старовинних підсвічників і мало не на всіх стільцях — розкиданих, легких, як пух, кольорових спідниць. Космея довго і засоромлено вибачалася, що не має де посадити гостей, бо вона конче має вибрати найкращий убір на прем'єру.

— Чи не змогли б Ви, шановна Космеє, затанцювати сьогодні що-небудь зі своїх неповторних танців перед шановною публікою на святі в моєму Замку?

— Сьогодні? О, це буде чудесний танець, я Вам обіцяю! Ще ніколи не танцювала з таким задоволенням, — пообіцяла вона.

В сусідній будинок Оксанка заходила з острахом, тому що Квітка попередила:

— Тобі обов'язково запропонують напитися з дороги, але не пий...

— Чому?

— Там легка отрута. Аконіти дуже насторожені і недовірливі, намагаються позбутися свідків, що потрапили без попередження у їхні помешкання. Але це — чудові і сміливі воїни. Вони знають секрет отрути і для ворогів — у ній намочують стріли...

Переступивши поріг, дівчинка побачила багато лицарів у сталевих, з фіолетовим відливом, шоломах, насунутих майже на очі. Горіли свічки, ворушилися тіні.

Не встигли привітатися, як справді два суворих вої запропонували кухлі з темною рідиною.

— О ні-ні, спасибі, ми лише на хвильку до Вас, запросити на свято, — відмовилася Квітка.

І лица у воїнів посвітлішали. Вони дуже чемно посадили гостей і детально розпитували, яке свято буде і коли, чи будуть танці і чи Оксанка бачила колись що-небудь подібне?

На прощання Аконіти пообіцяли захищати квітника від усіляких ворогів.

У скромньому й чистому садочку на лаві сиділи засоромлена Гвоздика і високий веселий Чорнобривець, який переконував сусідку, що вони обоє надто схожі, від чого та ще більше червоніла.

Дізнавшись про свято, обоє закивали головами:

— Аякже, неодмінно прийдемо.

— А тепер ходімо до бідної Дицентри, — запропонувала фея і повернула у непримітний будиночок за кущами заячого холодку.

Їх зустріла дивної краси заплакана красуня. На шиї у неї красувалося намисто із багатьох сердець, але кожне з них — розколоте надвоє.

— Вона закохана в Майора, але він про це не знає, — шепнула Оксані Квітка.

Дізнавшись про квітковий карнавал, Дицентра зраділа, а потім гірко заплакала.

— Ні-ні, не переконуйте, я не зможу бачити, як пан Майор танцюватиме з іншими. У мене не залишилось жодного цілого серця — усіх їх розколов жаль. Їй-право, не зможу бути там...

— Я подарую тобі намисто нових сердець, — сказала Квітка.

— Добре, я подумаю... Так, я обов'язково прийду, — пообіцяла дівчина.

— Невже не можна зробити так, щоб пан Майор помітив Дицентру? — запитала пізніше Оксанка.

— Можна, але квіти занадто самолюбиві. Їм ніколи влаштовувати справи своїх сусідів — кожен зайнятий своїми власними.

"Як це погано, — подумала Оксанка. — Треба буде спробувати подружити їх".

— Тітонько Віоло, Ви вдома? — гукнула Квітка під її вікном.

— Вдома! — запобігливо вигукнула та і засуетилася.

— Вона завжди чекає сватів, але виставлятиме тільки рідних дочок, а нерідних заштовхає куди-небудь у закуток, ось побачиш...

Оглядна Віола у фіолетовому фартусі запрошувала в дім. Біля неї ліворуч і праворуч стояли напарфумлені і прибрані її доньки, а ззаду в простеньких вилях сукнях стояли іще дві — нерідні. Побачивши, що женихів немає, Віола скривилася і прикрикнула на пасербиць:

— Ну, чого роти пороздзявляли? Роботи у вас нема, чи що?.. Але Квітка зупинила її:

— Я всіх Ваших доньок і Вас запрошую на святковий карнавал.

— Ой, не переживу! Там же буде таке поважне товариство, а в нас іще й сукні не підготовлені, — заметушилася вона знову, а Квітка потягнула за руку Оксанку в сусідній, передостанній будиночок з якимось написом на латинській мові.

— Реон, — прочитала дівчинка.

— Ні! Тут написано "Пеон". Це наш відомий лікар Пеон. Саме він і допоможе тобі позбутися ангіни...

Їх зустрів блідий дідусь у чистенькому халаті, що саме записував щось у товстий журнал.

— Добридень, шановний лікарю! — привіталася Квітка.

— Чим могу бути корисним? — зняв окуляри Пеон.

— Захворіла наша гостя. Горло болить.

— Який жах! Добре, що Ви звернулися саме до мене. Ану скажи: "А-а-а!", — розвернувся він до Оксанки.

— Ого! Ось я негайно випишу краплі, а ще... Дзвонику, де ти там?..

Прибіг чемний хлопчик, вклонився всім, від чого розсипався ніжний передзвін.

— Негайно збігай до сусідки Нагідки і попроси навару, який має цілющу силу. Одразу допоможе! Ось побачите.

— Зачекай, Дзвонику! Скажи, нехай Нагідка теж приходять увечері на карнавал. Та й Ви, лікарю, обов'язково!

— Ой, ну що Ви! Я вже старий, — засоромився і так почервонів Пеон, що впізнати його було годі. Вже коли трохи заспокоївся, промовив до Квіткай: — А що, коли ми новинку застосуємо? Розумієш, — звернувся він до Оксанки, — зараз багато вчених застосовують фітотерапію, тобто лікують запахами квітів...

— Не може бути, — здивувалася та.

— А ось і може... — і став діставати якісь флакончики і пропонувати Оксані понюхати. Вкінці ще й повів її в оранжерею, де в різній послідовності росли знайомі й незнайомі їй квіти. Наприклад, ромашку лікарську і м'яту вона впізнала зразу.

Поки ходили поміж рослин, горло і справді перестало боліти. А ще коли сполоснула його Нагідчиним наваром...

— Ось і добре, що ти здорова, — посміхнулася Квітка, — і рум'янці на щоках з'явилися. Я б хотіла, щоб Ви, професоре, сьогодні про це розповіли всім, а то сенсацій у нашому квітнику майже не буває.

— Я спробую, — знову засоромився Пеон.

— А ми підемо одягатися, — заспішила фея. Незабаром прийшли у просторе приміщення з великими голубими вікнами. Квітка одну за одною стала приміряти на Оксанку сукні. Найбільше сподобалася їй білосніжна з легкими рожевими оборками. Фея прищипила у коси іще й яблуневий цвіт — вийшло дуже оригінально.

Десь поруч, у великій святковій залі, задзвеніло безліч дзвоників, і фея взяла Оксанку за руку, вивела туди.

Світло засліпило очі, а всі ахнули, побачивши перед собою маленьку фею.

Півончики вдарили бутонами по металофонах. Кручений Панич загудів у грамофон. Тюльпан вдарив чорними тичинками у дзвін...

Вибігла Космея, — легка і ніжна, — закружляла у якомусь неможливому й захоплюючому танці.

Здійнявши руки, заспівала оксамитовим голосом Троянда.

А тоді затанцювали всі. Гвоздику вивів задержуватий Чорнобривець, Віоліних пасербиць запросили до блесні Аконіти, Пеон тупцював довкола низенької Нагідки. Нарцис дивився у маленьке дзеркальце і поправляв комірця. Один тільки Майор почувався розгублено.

Оксанка підійшла до нього:

— Пане Майоре, чи не хотіли б Ви запросити на танець одну чудову дівчину? До речі, їй Ви принесете тільки радість таким вчинком...

— Кого Ви маєте на увазі?

— Дицентру, — показала в куток зали.

Майор попрямував туди. За хвилину вони щасливо кружляли в танці, і всі серця Дицентри, напевно, розривалися од радості...

Потім Пеон вийшов на середину залу, прокашлявся. Вийняв 28 листків своєї дисертації і почав читати...

...В цей час рипнули двері, в кімнату зайшла бабуся. Оксана здивовано розплющила очі.

— Ну, як твоє горло? — нахилилася над внучкою.

— Не болить. Нітрішечки не болить! — посміхнулася внучка. І це була щира правда.